

Pastor Vestrup, at vi er mange, som af Hjertet beklager, at Forholdene har ført Dem ud i en saa skæv Stilling til vort hele Kirkeliv. Hvem der her har den største Skyld, skal jeg ikke udtale mig om. Jeg veed kun, at formaaende Mænd indenfor Kirken nærer et alvorligt Ønske om at faa bragt en Forstaaelse i Stand og standse en Strid, som kun er til Glæde for Guds Fjender.«

Mads Vestrup havde løftet Hovedet. Hvad var det her? . . . Han begyndte at forstaa, at den unge Præst og Folketingsmand ikke var kommen hertil i eget Ærinde alene. Og han huskede nu, at Pastor Gaardbo allerede spillede en vis Rolle i Hovedstaden, ikke saa meget i Rigsdagen som i visse kirkelige Krese, hvor han var en meget yndet Taler.

Han spurgte ham nu lige ud, om han var gaaet herhen paa Opfordring af andre, og efter blot et Øjebliks Betænkning svarede Johannes Gaardbo Ja.

»Som Leder af de unges Korshær her i Byen havde jeg igaar en Samtale med Biskop Abel. Vi kom ved den Lejlighed ogsaa til at tale om Dem. Jeg sagde ham, at jeg havde overværet et Par af Deres Møder, og fortalte desuden om vort tidligere Sammenstød, som nu pinte mig. Da jeg gik, sagde Biskoppen, at jeg for min egen Skyld skulde gaa til Dem, og han bad mig da med det samme sige Dem,